

1

כמו תלמידי האר"י הקדוש, גם הדוד יצא בכל יום שישי אחר הצהריים לקבל את פני שבת המלכה. ואף על פי שהרי צפת היו רחוקים מהם מאוד, בכל זאת יכול היה בני, אם עצם את עיניו, לדמיין שהוא נמצא שם, בהרים בהם פסעו גדולי עולם, ולחוש משהו באוויר, איזשהו רטט קדושה המעיד על התקרבותה של השבת.

כשפקח את העיניים בחזרה, מילאו הגרוטאות שבחצר האחורית את כל שדה הראייה שלו, מורידות אותו אל קרקע המציאות. ונוכחותו של ג'ים, השכן הכושי, שנזעק תמיד החוצה לשמע הצלילים ונעמד על יד הגדר שבין הבתים, מניע את פלג גופו העליון על פי קצב המנגינה - היה מצליח תמיד לפוגג את שאריות הקדושה שחש קודם.

אבל הקדושה היתה פה, גם אם לא חש בה, והוא ידע זאת. ובכל זאת, לפעמים, ברגעים של קטנות, היה מעדיף מאוד שדוד יסתפק בקבלת השבת שיקיימו עוד מעט בבית הכנסת, כמו כל שאר בני הקהילה.

"בראבו! בראבו!" מחיאות הכפיים של השכן, שלפעמים לא היה עומד שם לבדו אלא עם עוד כמה מבני המשפחה, היו מסיימות תמיד את קבלת השבת, "אתה וארי יכולים לעשות כסף מהמוזיקה שלכם, ג'וש! כזה קונצרט כל שבוע ורק אני שומע! איזה בזבוז!" מחמאות מביכות את דוד ג'וש, אפילו מחמאות שהוא שומע כל שבוע. "לא קונצרט ולא נעליים", הוא אומר, נבוך, "אבל ארי... באמת יש לו עתיד. יש לו שמיעה אבסולוטית, ג'ים, אתה יודע מה זה?"

ארי הקטן והמוכשר. בני לא קינא בילד. איך אפשר לקנא בבן שבע, טוב לב ונדיב, שמעריץ אותך עד כלות! ומלבד זאת, בהתחשב בפערים הכלכליים שקיימים בינם לבין שאר חברי הקהילה, והעובדה שרוב, או אולי אפילו כל בגדיהם, היו בעבר בשימוש פעיל אצל ילדים אחרים, ואפילו אצל חבריהם לכיתה - טוב שיש לארי משהו להתגאות בו.

משהו יקר ערך ומיוחד, שכמוהו אין לאף אחד. משהו שגורם גם לאנשים כמו הרשל ריינהרץ הזקן לחייך אליו ולהעניק לו את אחד מממתקי השוקולד היקרים שלו, אלו שבני יכול היה רק לחלום עליהם כאשר היה קטן.

אבל למרות שלא קינא בו – אף פעם לא מצא טעם לעמוד ולשמוע את המבוגרים מכבירים שבחים על הראש הבלונדיני. אם כבר, כדאי לוודא שוב שהאורות הנכונים דולקים, שהסירים עומדים הכן על הכיריים, והתנור כובה. כבר קרה, יותר מפעם אחת, שכאשר חזרו מבית הכנסת גילו כי התנור נותר דולק, והחלות שאפו בצהריים בדי עמל הפכו לגושי פחם.

"דוד ג'וש?" בחצר עדיין מתפייטים שני הגברים בנוגע לכשרונותיו

של ארי, "אתה יוצא לבית הכנסת? כי אני מוכן".

"אני בא, אני בא". הדוד נחפז אל הבית, מניח את הגיטרה שלו במקומה ומחפש אחרי העניבה, "איפה היא, בני? היא היתה כאן, על הספה, לפני דקה!"

על הספה אין עניבה. גם לא על השולחן. אבל בסופו של דבר, לאחר חיפוש סוער, הם מוצאים אותה במגירת הנעליים, ומצליחים להיפלט מן הבית אל הרחוב בשעה שעדיין תאפשר להם להיכנס לבית הכנסת בזמן, אם רק יחצו את הרחובות בריצה קלה.

"שניקח את הרכב?" שואל הדוד, לחוץ.

אם עד לרגע זה חשב בני כי אין דבר נורא כמו להגיע לבית הכנסת כשפניך סמוקות מריצה, הרי שברגע זה מתברר לו כי אין זה כך. להגיע לבית הכנסת בטרנטה של הדוד, שנראית כאילו שימשה את הצבא האמריקאי במלחמת העולם הראשונה, ולהשאיר אותה חונה על יד בית הכנסת, בין הרכבים החדשים, הנקיים והנוצצים של שאר בני הקהילה...

רק המחשבה על כך גורמת לו לבחילה.

"אני חושב שנספיק", הוא אומר במעשיות, מביט בשמש בתחינה. הוא אינו ראוי לניסים, אין הצדקה שהשמש תעצור רק בשבילו ממסעה אל המערב, אבל הקדוש ברוך הוא יכול גם להפוך את רגליהם לזריזות מאוד, ואת הדרך לקצרה.

וכמו באין ספור מקרים אחרים, גם הפעם מקשיב הקדוש ברוך הוא לתפילותיו ומחולל בעבורו ניסים. עובדה היא שכאשר הם נכנסים אל בית הכנסת, עדיין ריקים רוב המושבים.

"אולי השעון בבית לא תקין", אומר הדוד, מופתע. "איך הגענו מהר כל כך, בני? הפתעה טובה, אה?"

"מצויינת", בני סוקר את ארי, מסדר באצבע זריזה את פאותיו ומורה לו לסדר את שוליה של החולצה. חולצה יפה ואיכותית, כמעט חדשה למראה, שהונחה רק בשבוע שעבר בשקית על יד

דלת ביתם.

ורגע אחר כך הם נכנסים פנימה, דוד ג'וש גבה הקומה והמרשים למראה, ועימו שני הילדים שלו. בני המחונן, הראשון בכיתתו בכל נושא ועניין, וארי בעל הכינור וקול הזמיר. משפחה קטנה, יפה ומאושרת, שמתישבת במקומה על ספסלי העץ המרופדים, וממתינה לתחילתה של קבלת שבת. והפעם, בלי שום שחורי עור שימחאו כפיים מן הצד.

"בראון! בוא הנה רגע אחד!" אחרי תפילת ערבית של מוצאי שבת, מסמן ריינהרץ הזקן לבני באצבעו הקמוטה, "בוא הנה בחור צעיר, תתקרב אלי".

לו היו לערים קטנות מלכים – היה ריינהרץ המלך הבלתי מעורר של העיר כולה. מפעל הנעליים שלו שהעסיק מחצית מן הצבעוניים בעיר כעובדי פס ייצור, והבנק ששכן ברחוב הראשי ומימן את המשכנתאות של כל רוכשי הדירות בעיר – הקנו לו השפעה יוצאת דופן הן על תושבי העיר והן על חברי העירייה.

"כן, מר ריינהרץ". בני אינו מחבב את האיש, מאז תקרית קטנה ומביכה שאירעה ביניהם לפני כמעט עשור, אבל כמובן אין כל סיכוי שמר ריינהרץ יבחין בכך אי פעם. "אני כאן, אדוני".

"יפה, יפה". הזקן בוחן אותו בעיון, מראשו ועד נעליו, ובחזרה. "שמעתי שאינך מצטרף לטיול השנתי", הוא אומר אחר כך.

הטיול השנתי של בני השש עשרה הוא מושא לחלומות מן הגיל הרך. ארבעה ימים של מסע, במהלכו הם מגיעים עד ניו יורק, מבקרים בפסל החירות, לנים באחת הישיבות הגדולות שאל אחת מהן אולי ילכו בשנה הבאה, ומתרשמים גם מחיי הקהילות היהודיות התוססות שבעיר הגדולה.

"אני חושש שהשמועות נכונות, אדוני. הטיול יקר מדי בשבילנו

השנה".

"לא ידעתם שהוא עתיד להגיע?" תוהה האיש, פימת צווארו הדקה מתנועעת הנה והנה בקצב דיבורו. "אתה בחור גדול, יכולת לעבוד במשהו ולחסוך קצת".

לעבוד במשהו. בני אינו מרשה לשרירי פיו להתעוות לכדי חיוך. הוא עבד, בהחלט עבד. לאורך כל החורף גרף שלג משבילי הגישה של אנשים שיכלו להרשות לעצמם לשלם לו על כך. אבל החורף היה קר כל כך, ומחירי הנפט לתנור נגסו מהתקציב המשפחתי שלהם ללא חשבון. לא היה הגיון בשינה במעילים לאורך חודש שלם כדי להרשות לעצמו טיול של ארבעה ימים, נכון?

"אבל עדיין לא מאוחר מדי –" ממשיך בעל המאה לשטוח את משנתו. "אתה מכיר את יוסף שלנו, נכון? הוא לומד כיתה מתחתית. בטוח אתה מכיר אותו".

אין ילד יהודי אחד בעיר שאינו מכיר את יוסף, ובני אינו יוצא דופן מן הבחינה הזו.

"יוסף ילד נהדר, עדיו לגדולות", מתפייט הסב, "בחור מוכשר מאוד, אבל בחורף הוא היה חולה והחמיץ חומר חשוב. הציונים שלו בגמרא משקפים זאת. לפיכך, חשבתי על רעיון נהדר – אתה תלמד עם יוסף שעה מדי יום, אחרי הלימודים, ואני אממן את הטיול השנתי שלך. עשינו עסקה?"

השאלה, לדעתו של האיש, רטורית; ובני ממש אינו יודע כיצד יוכל לענות לו בשלילה.

2

מכונית חולפת בכביש, מאירה בפנסיה העגולים את גדרות העץ. כתמי האור חולפים גם על פניו החזקות של סבא-ריינהרץ, מדגישות את עיניו החדות ואת אפו הנשרי. האם יכול מישוהו לומר למלך 'לא' ולצאת מזה בשלום? אבל מצד שני... איך אפשר לומר 'כן' להצעה הזו? להגיש את עצמו כצאן לטבח אל בין שיניו של הנער שמכבב בסיוטים הגרועים ביותר שלו, ושגם במציאות אינו מחמיץ שום הזדמנות כדי לפגוע בו ולהשפיל אותו עד עפר?

"אני חושב", אומר בני בנימוס, מנסה להרוויח זמן, "שיוסף יעדיף ללמוד עם אדם בוגר, בעל ידע רב יותר משלי. אני לא ראו לכווד כה גדול, אדוני".

"שטויות והבלים!" כשריינהרץ מתרגש, מבטאו הברלינאי נעשה

מודגש, "דיברתי כבר עם יוסף בסעודה שלישית, הוא אמר לי שהוא ישמח ללמוד איתך, ישמח מאוד!"

בטח ישמח. אולי הוא אפילו עומד כאן, במקום כלשהו, ומגחך לעצמו לנוכח הטרף המתפתל במלכודת שלו.

"אני אחשוב על זה, אדוני. אתייעץ עם דוד שלי – "

"עם דוד שלך?" עיני הנץ של סבא ריינהרץ מאתרות את דוד-גיוש, וקולו נעשה פוקד כאשר הוא אומר: "גש וקרא לו אלי".

"אני אדבר איתו בבית", בני מגייס את כל כישוריו הדיפלומטיים.

"למה לדחות למחר משהו שניתן לגמור עכשיו?" תוהה ריינהרץ, ואפילו אינו טורח לחזור שוב על בקשתו, אלא רק נועץ בבני עיניים.

בני נושם עמוקות, מחפש מוצא, אלא שאין כזה. הוא גורר את רגליו לעבר בית הכנסת ואל קבוצת האנשים הקטנה העומדת בפתחו. יודע מה יאמר הדוד - אותו דבר שאמר לפני חמש, וארבע, ושלוש שנים, וגם לפני שנתיים: "אין ילד רע", היה דוד גיוש אומר בכל פעם שבני שב הביתה מבית הספר מושפל ומדוכדך. "יש ילד שרע לו. נסה להתקרב אליו, נסה לאהוב אותו, נסה להיטיב לו. כשתצליח, גם הוא יאהב אותך. וזה לא אני המצאתי, זה שלמה המלך אמר". כן, אין ספק, דוד גיוש יראה בהצעה הזו הזדמנות פז. הוא לא יבין. הוא לא הבין אף פעם.

בחוסר רצון משתרך בני לצידו של דודו, חזרה אל מר ריינהרץ הממתין להם בעודו מטלטל בין אצבעותיו את שרשרת שעון הכיס שלו, כמרמז להם שבטרחנותם הם מבזבזים את זמנו. "אני רוצה שבני שלך ילמד חברותא עם יוסף שלי", הוא אומר לדוד קצרות. "יש לך איזושהי התנגדות לרעיון הזה? אי אילו השגות?"

"שבני שלי ילמד עם יוסף שלך?" הדוד גיוש מזדקף ואור זורח בעיניו, "בוודאי, מר ריינהרץ, בשמחה רבה! אחרי כל החסדים שאתה גומל עם הקהילה, בני ישמח מאוד לגמול גם עם יוסף

שלך טובה קטנה. מה השאלה בכלל?"

עיניו של מר ריינהרץ נפערות. "לא דיברתי על חסד", הוא אומר, זוקר את סנטרו. "תמורת שעות הלימוד הללו אממן את הטיוול השנתי של בנימין לנו יורק".

"הו, לא!" הדוד מנופף בידו בביטול, "מה פתאום! בני אינו צריך נדבות. אם ירצה לנסוע לנו יורק הוא יסע בלי בעיות. הוא פשוט אינו רוצה לנסוע לטיול הזה, לא מעוניין. אבל עם הנכד שלך הוא ילמד בשמחה. תורה לא מוכרים בכסף. אין על מה לדבר בכלל!" מר ריינהרץ נסוג: "ודאי, ודאי. אבל אשלם לו על הזמן שישקיע, שכר בטלה".

"שטויות!" רק הדוד מסוגל לבטל, במילה ובתנועת יד, את דבריו של האיש החזק והעשיר בעיר, "בני שש עשרה מתבטלים להם בנחת גם בלי שכר בטלה. ומלבד זאת – " חיוך שובב, נערי כמעט, עולה על פניו, "אם תשלם לו על שעת לימוד, אתה יוצר תקדים מסוכן... מחרתיים תצטרך להעביר בעירייה חוק עזר שיקבע שיש לשלם לילדים על כך שהם באים לבית הספר. לא כדאי". הוא כורך את זרועו סביב כתפיו של בני במחווה של אהבה וסמכות, "בני נער מכיר טובה ואוהב ללמוד תורה. הוא יעזור לנכד שלך בלי שום תמורה. אמור לנער, מר ריינהרץ, שייגש אל בני מחר ויסכם איתו על שעה קבועה".

וזהו, הדיון נגמר.

"אמרתי להם טוב, נכון?" בבית, בעודו מכין פנקייקים עסיסיים למלווה מלכה, מפנה הדוד אל בני את עינו המחייכות. "אנחנו בני חורין. אנחנו נותנים כי אנחנו רוצים, ולא משום שאנחנו זקוקים לתגמול!"

"כן", בני מניח את צנצנת הריבה הזולה, הנוקשה, בתוך סיר מים רותחים, בנסיון לרכך אותה ולהכשיר אותה לשימוש. "אפשר בהחלט להסתכל על זה ככה. אבל יש גם צד שני – "

"צד שני?" הדוד מרים את גבותיו, "ומה?"

"שבדיוק כמו גומלי חסדים - גם עבדים עובדים בלי תגמול".

"זה בדיוק הרעיון!" דוד גיוש מנופף במצקת, מתזז טיפות בלילה קטנות סביב הכיריים. "עבדי הם, ולא עבדים לעבדים. הגיע הזמן שריינהרץ ילמדו שלא כל דבר משיגים בכסף. שיש אנשים עם סדרי עדיפויות שונים".

הוא אדם טוב כל כך, הדוד גיוש. ובני אינו משוכנע שהוא רוצה לראות אותו חוזר בו מן הדברים שאמר. ובכל זאת הוא אינו יכול שלא לסנן מתחת לאפו: "ריינהרץ מקבלים המון דברים בלי כסף. מכל מי שמתחנף אליהם ומקווה לחסות תחת כנפיהם הרחומות".

"לריינהרץ אין כנפיים", מעיר ארי, שנכנס למטבח עם הכינור שלו, "וחוץ מזה – לכנפיים אין לב. איך הן יכולות להיות רחומות?"

"כשתגדל תבין", בני שולח יד, פורע בתנועה של חיבה את שערו של ארי, אבל ליבו יבש.

"יום אחד –" אומר דוד גיוש, "כשתגדל ותהיה כנר מפורסם, בני יכתוב לך את מילות השירים שתנגן, ויחד תתפרסמו בכל העולם".

והרגע הזה, מן הבטחון האוהב שבעיניו של הדוד ועד לחיוך הקטן, הביישני, שמרפרף על שפתיו של ארי - הוא מן הרגעים שרוצה בני לשמור בזכרונו, עד שיזדקן, עד עולם.

"הי! בראון!" יוסף ריינהרץ ומלחכי הפנכה שלו עומדים על יד שער בית הספר, חוסמים כמעט כליל את הכניסה.

"כן! ריינהרץ!" משיב לו בני באותו טון בדיוק, ונעצר, מהדק את אחיזתו בידו הקטנה של ארי.

"רציתי לבקש שתיקח לי את הילקוט לכיתה", אומר יוסף בגיחוך לא נעים בכלל.

"את הילקוט שלך. לכיתה". חוזר בני. "למה? כואב לך הגב? ומכל

החברים שלך כאן אין אף אחד נחמד מספיק בשביל לעשות את זה בשבילך?"

"פשוט שמעתי שאתה והדוד שלך מרגישים שמחובתכם להכיר למשפחת ריינהרץ טובה", גיחוכו של יוסף מתרחב, "ואם כך, אני חושב שזו תהיה מחווה ממש נחמדה".

"הייתי עושה את זה בשמחה", אומר בני, "אבל אני זוכר שרק לפני שבוע אמרת לי שאתה לא יכול לסבול את הריח של הנפטלין שעולה מבגדי יד שניה. ולפיכך, אני מעדיף שלא להתקרב לילקוט שלך, שלא ידבק בו חלילה ריח רע".

"מחוכם", אומר יוסף בהתפעלות וחולק לו טפיחת שכם - חברית לעין המתבונן, כואבת למדי עבור זה שסופג אותה.

"דווקא בעיניי – כל הסיטואציה הזו תינוקית נורא". מפטיר בני, ומיד מתחרט על דבריו. למה לא יכול היה לתת ליוסף לחשוב שניצח? למה היה צריך לענות לו ולהמשיך את המאבק? למה עדיין יש לו גאווה? איך זה שלמרות כל המאמצים שלו לעבוד על עצמו, להבין שהגדולה והכבוד הם אלו שאדם מקבל מבוראו – ולא מבשר ודם – בכל זאת הוא נופל בפחים שטומן לו יוסף פעם אחר פעם?

3

כאשר חוזר בני הביתה מן הלימודים, הוא פוגש את ארי יושב על מדרגות הכניסה הקדמית, פרצופו אומלל וכל כולו מכווץ. "מה קרה?" מאה דמיונות בלהה מציפים את מוחו של בני בו זמנית. "אבד לך המפתח, ארי?" הוא בוחר בזו הפחות מאיימת מכולן.

"לא", נושף ארי, "אבל העכברים..."

העכברים. אכן צרה צרורה.

"אתה לא צריך לפחד מהם כל כך", אומר בני בנזיפה קלה, "ההיסטוריה הזו שאתה עושה בכל פעם כשנדמה לך שאתה רואה קצה זנב של עכבר, היא חסרת הגיון!"

"אבל – " אומר ארי, "אני – "

"בלי אבל. עכברים הם בסך הכל יצורים קטנים שמחפשים אוכל,

והגיעו למקום הלא נכון במהלך החיפושים שלהם אחריו. איך זה שילד חכם ומוכשר כמוך מפחד מהם כל כך? אתה יודע שיש ילדים שמגדלים עכברים בתור חיית מחמד?"

"אתה כל הזמן אומר את זה!" פניו של ארי מתכווצות עוד, "ועכשיו הם במלכודת! והם מסכנים כל כך!"

"העכברים?" הקלה פושטת בליבו של בני, "סוף סוף! תודה, אלוקים!"

"אבל הם בוכים... והם מסכנים! ולרבי היו שבע שנים כאבי שיניים מכיוון שהוא לא ריחם על בעלי חיים!" ארי בוכה ממש, "השם אוהב אותם, הוא ברא אותם כמו שהוא ברא אותנו! הוא לא רוצה שהם ימותו! אני לא יכולתי לשבת בבית ולשמוע אותם בוכים!"

הוא אומלל עד כדי כך שבני אינו יכול שלא להחניק חיוך. "אויש, חמודי", הוא אומר, "אל תדאג. דוד ג'וש אינו מסוגל להרוג אפילו זבוב. איך חשבת שהוא יהרוג עכבר? אנחנו ניקח את המלכודת ונשחרר אותם בחורשה, במקום שהם לא יוכלו להזיק לבני אדם. עשינו את זה כבר הרבה פעמים כשהיית קטן".

"כן?" ארי נשמע כמפקפק. "אבל מה יהיה עד שבע בערב? עד אז הם יבכו?"

בשבע חוזר דוד ג'וש מעבודתו במוסד, עייף, יגע וזקוק בדחיפות לארוחה טובה. "אנחנו ניקח אותם בעצמנו", אומר בני בהחלטיות. "אני אסיע אותך על האופניים שלי, ואתה תחזיק את העכבר בתוך המלכודת, בתוך קופסה".

"אני אפול", אומר ארי בעקימת אף.

בני נאנח. "טוב", הוא אומר, "אולי אני אחזיק את הקופסה ביני לבין הכידון, נראה כבר. ועכשיו, מה דעתך, במטותא מכבודך, לקום ולתת לי להיכנס הביתה ולהניח את התיק שלי?"

"בטח", ארי מתרומם, "על אף שאתה יודע שאם אתה רוצה אתה יכול לעקוף אותי ולהיכנס הביתה גם כשאני יושב על המדרגה".

"אבל אז מה יגרום לך לקום?" תוהה בני, הודף את דלת הבית.
"תיתן לי שתי דקות של פרטיות, בחור? היה לי יום נורא".

"אבל העכברים – " ארי שוב נשמע אומלל, "אתה לא יכול לנוח
כשהם סובלים במלכודת, זו אכזריות ממש!"

יש צדק בדבריו. ובני מטיל את ילקוטו על ספת הקורדרוי החומה
שידעה ימים טובים יותר ופונה אל המטבח, שם, מאחורי המקרר
המקרקש, החביא דוד ג'וש את המלכודת הראשונה.
"היא ריקה!" הוא אומר כעבור רגע.

"נכון", מציץ ארי מאחוריו, "הרעש הגיע מהמלכודת השניה, זו
שדוד ג'וש שם במחסן". המחסן הוא כינוי מכובס לחדר הרביעי
שלם, זה שאינו ראוי למגורים כיוון שהתקרה בו דולפת ואחדים
מקרשי הקירות רופפים.

"בסדר", בני עייף ומעט קצר רוח, "בוא נבדוק מה קורה שם.
אבל אם גם שם אין כלום, אתה תהיה חייב לי פיצוי על כל בלבול
המוח הזה". הוא מסובב את המפתח בחורו ומביט אל תוך החדר
המאובק והחשוך. ועל אף שבתחילה הוא אינו רואה דבר, קולות
שעולים מן החדר פנימה מעידים כי ארי צדק. משהו אכן נתפס
במלכודת של דוד ג'וש.

"שומע?" ארי חוגג את נצחונו, "לא שיגעתי אותך סתם! באמת
יש עכברים במחסן!"

"לא", אומר בני, שעניו ממהרות יותר להסתגל לחשיכה, ומתוך
אינסטינקט ידו הודפת את אחיו הקטן אחורנית, "אלו לא עכברים,
ארי – "

"אלא מה?" ארי מציץ מעל ליד החוסמת אותו.

"אני חושב שאלו דביבונים. משפחה שלמה של דביבונים".

"דביבונים!" החיות בעלות הפרווה המפוספסת והמשקפיים
השחורים נראות בתמונות כמו בובות פרווה, וארי נלהב, "איפה
הם? איפה אתה רואה אותם?"

"אני חושב שיש להם קן שם, מתחת למדף – "

הקן המעגלי, כך נראה, עשוי משמיכות הקיץ שלהם בתוספת קרעי קרטון, ובני מעדיף לא להתעמק בשאלה האם כביסה הגונה תספיק כדי להחזיר את השמיכות לתפקידן המקורי, או שגורלן נחרץ.

"אילו חמודים!" ארי פוסע פסיעה קדימה, "יש שם חמישה גורים!"

"אל תיגע – " בני תופס בחולצתו, "אם תהיה בשקט, לא נבהיל אותם – "

מאוחר מדי. אמא דביבון כבר הגיעה למסקנה ששני הפולשים גבוהי הקומה מסוכנים למשפחתה הקטנה, ובקולות לחישה המזכירים לחישה נחש היא אוספת את גוריה ונמלטת איתם דרך החור שבקיר המחסן.

"אתה חושב שהיא תחזור?" ארי מאוכזב.

"אני לא יודע. הגורים נראים כבר די גדולים... אולי היא תגיע למסקנה שהם יכולים לשרוד גם מחוץ למחסן". משהו מפריע לבני, והוא אינו יודע להגדיר מהו, "מעניין כמה זמן הם התחבאו כאן". ובעודו מדבר, נשמע מירכתי המחסן קול דק, דומה לבכיו של תינוק קטן.

"מה זה?" ארי נרעד.

"זה?" בני חוצה את החדר, מתכופף ומביט במלכודת העכברים. "אאוץ!", הוא אומר, "אחרי הכל אתה צדקת, ארי. אחד מגורי הדביבון נתפס במלכודת. מסכן קטן – "

"אתה יכול לשחרר אותו?" קולו של ארי רועד, "תחשוב, אמא שלו הלכה והוא נשאר לבד. אולי אם נשחרר אותו הוא ימצא אותה".

עיניו הלחות של ארי מכווצות את ליבו של בני. כמוהו – גם ארי ילד מאומץ, והוא תוהה על מי מרחם הילד עכשיו, על הדביבון או על עצמו.

"בטח", הוא אומר בקול, "בוא נרים את התפס הזה ונשחרר את

הרגל שלו. בזהירות, דביבונים יודעים לנשוך – "הוא מרים את לשון המלכודת והדביבון מקרטע באיטיות החוצה, מביט בשניהם בעיניו החרוזיות הקטנות.

"נשברה לו הרגל!" ארי נרעש, "מסכן קטן!"

"אתה חושב שזה השם שלו?" מברר בני בנסיון להקליל מעט את האווירה, "אבל אולי הוא צולע רק משום שהיא כואבת. תן לו רגע להתרגל לעניין –"

אבל הדביבון אכן נראה פצוע, ומוחו של בני פועל במהירות.

"נשאיר אותו כאן עד שאמא שלו תחזור?" ארי נשמע להוט, "אני יכול לשבת לידו ולשמור עליו בינתיים, שלא ירגיש לבד".

"לא", אומר בני. "קודם כל – אם תשב לידו אמא שלו ודאי לא תחזור. ודבר שני... הרגל שלו שבורה, אני לא חושב שאמא שלו יודעת למרוח פולידין. היא לא תוכל לטפל בו במצב הזה. נראה לי שהוא צריך וטרינר שיקבע את הרגל ויחבוש אותה. אולי הוא יצטרך גם אנטיביוטיקה, כדי שלא יהיה לו זיהום".

"תרופות עולות המון כסף". ארי מלטף באצבע זהירה את ראשו של מסכן קטן.

"כן, נכון", נאלץ בני להסכים. "אבל בוא ננסה לפחות לבדוק אם נוכל לעזור, טוב? אני אביא קופסה –" הוא ניגש אל ארון הכלים של הדוד, ואז מבין מה הפריע לו קודם לכן. צמוד לארון עומדת קופסת פלסטיק גדולה, קשיחה ולא מוכרת.

מה זה? בלי לחשוב הרבה הוא משחרר את התפסים הנועלים את הקופסה, ואז נרתע אחורנית. מה זה? מי שם כאן... רובים?! שני רובים גדולים, מבריקים, מדיפים ריח של שמן מכונות? והרובים אינם לבד כאן. כאשר הוא מסיט אותם הוא מבחין שתחתיהם מסודרים בשורות... לא, זה כבר לא הגיוני. מבועת מביט בני בכדורים הגבשושים. איך הגיעו לכאן רימונים? מי מאחסן רימונים בבית מגורים?! אפילו בצבא לא מאחסנים רימונים סמוך למגורי

החיילים!

הוא נושם עמוקות. הוא אינו בטוח, אבל נראה לו שאפילו באריזונה, המדינה הליברלית ביותר בנוגע לחוקי אחזקת הנשק, אסור לאזרחים להחזיק רימונים, המוגדרים כ'כלי הרס' על ידי החוק הבינלאומי.

מישהו מנסה להפליל את הדוד. לסבך אותם בצרות. כמה טוב שריחם על ארי ועל העכברים שלו ונכנס לכאן היום!